

Jon Dya. folia h₃ minora ab edera et nigrloria in corio astaz
habet in medio in qua capitellū est et flos odoratus et pur-
pureus nascitur in locis vmbrosis et asperis et c.
Zontos vel biontos cū. h. sunt pustule rubee seu interdūal-
be que in facie et naso iuuenū et maxime bibulorum nascit
ut pluribus libris antiquis reperitur.
Jon. g. viola ut liber de doctrina greca. et etiam p. o. mega
scribitur Ste. ios est benefegus; pro benefegi est viola.
Jos grece plura significat. nam ios est venenū ut in psalterio
greco ybi habemus venenū aspidum. Itē liber d. doctrina
greca ios tofarmachon venenū vir². ios iderū rubigo ferri
ios kalku rubigo eris. Itē Pau. ios ferrant eris Ste. ios
calcu est gemarum eris. l. viride eris zīmar et c.
Jouis barba a Macro vocatur semperiuua minor.
Jouis flos planta sine odore.
Joum quirna scripsit Ste. pro ieuin alchei et ēnux yomica.
Joum mataleum idem pro nux methil.
Joum buia idem pro ieuin bacce. i. nux muscata.
Ipericon herba perforata herba sancti Joan. quidā et scopā
regiā vocauerunt h̄m Dya. tres habet species. s₃ quia per-
y. scribitur ista dicitur de ipsa.
Iphia morsus galline anagallus idem de qua supra in an.
Ipnotica. g. sit q. sōnū v̄l soporē faciūt. Ha. ad Paternianū et c.
Ippofaes Dya. aut ippofies vnde in oriente res limpidae
nascitur locis maritimis et arenosis fructex est larmentosa et
rennes virgas habet folia habet similia oltue sed angusta
et mollia et acuta sicut oxiacanta et albidiora et agulosa et bi-
na coniuncta super quas virgas flores h₃ similes edere se-
men habet siccum acina suspensa et mollia et albidiora colo-
rem subfeneiceū habet. radix est ei grossa et mollis succo ple-
na gustu amara. exiccat et ipsa sicut rapiā succus collect²
repōit maxie cū polēta. herba siccāt i vmbra et repōit et c.
Ippofestos Dya. nascit in locis quibus et yppofaes siagen
est spine fructex est sparsa sup terrā h₃ folia miuta et astas
minutas et capitella: sed non habet florem. radix est grossa
et mollis. folia exiccat et succ² ipē repōit i vase fisciili et c.
Ippoglossos grece dicitu equi lingua. Dya. yppoglosos fructex
est in irte agrestis silis folia habens minuta et comam spisa
sain cuius folia i summitate sunt sicut lingua cuz ramulis
minoribus circa eadem folia et c. melius p. scribit q. p. y.
infra in yppoglosa a Plinio.
Ipoma. g. oestrum asillus.
Ippomarattro siue ut alij maratron agrion: vel ut latini seni-
culum rusticum maior est ipso feniculo et semine. et fructi-
ce. radicem habet odoratam et semen ut cacrios et cetera.
Dyasco. sonat equinum feniculum.
Ippopios vel ypopia s₃ Pau. est sanies collecta sub cornea
oculi que egritudo onicha dicitur cuius intentio est yngu-
la. non tamen illa yngula que nascitur in lacrimali oculi. et
per coniunctivam extenditur usq; ad corneam interdum
cooperiens pupillam: sed est sanies que sub ipsa cornea
apparet in colore yngule: ut etiam Alincenna in eodem ca.
dicit q. assimilatur locus cornee yngule. Demo. yppopios
osralmos appellatur cū ipso oculo inerit sanies purulenta
inter p̄mā et scđaz tunicam aut in prime grossitudine tuni-
ce et c. alibi tamen idē yppopiam sine additione vocat liuo-
rez sub oculo v̄l ipsis palpebris. similiter et Osi. Theo.
Priscianus ypopiam dicit tumorē quēdam in angulo in-
teriori oculi. ca. priod oculorum morbis. hoc tamen nomē
videtur deriuari ab hoc verbo ypopio quod ē obstruere
q. hac sanie obstruatur visus. q̄re prima expositiō ȳ ma-
gis conueniens: si sic est per. y. psilon melius scribitur.
Ipopotamos grece equis fluvialis est animal quadrupes
mains cocodrillo in nilo degens et in terram exiens quod
dicunt presagio nili crementum ostendere. exit enim flu-

Ipostasis grece vbi cūq; in psalterio nos habemus substantia grecum habet ypostasis. Item in libro de doctrina greca ypostasis substantia per y. debet scribi. tē.

Ippopotamos gre. fīm Ysidoꝝ est pīcīs fīlūalis equo filis s. capite iubato & dorso ī nīlo nascēs. h̄ d̄ eo. s. ī yppotanoꝝ. Ippuris grece icendula liber de doctrina greca ippuris seu pīlūris lampuris est noctulica que & fōssoros dicitur. Irbocha vel ierbocha arabice talpa.

Ireos est species līly fīm auctores & est iris īfra.

Irrigeron Ste. exposuit adriōn vt supra in erigeron tē.

Irrigeron Dya. baſta est ei cubito longa & ruffa & spinosa folia h̄ tenera minora ab euzomio florem mellinū h̄ qui se citius aperit & sicut capillī albi apparent & capitellū rotundum: ynde & nomen accepit. verno floret. radix eius inutilis est. nascitur circa parietes & circa edificia tē.

Irrigus dī a gbusdā cardopanis & est apud Sera. vna spēs de cētū capita: & hoc asserit etiā Pli. Aui. duo videſ facere capitula de ipso. Unū atracis. Et alind halibuz ut supra Dya. irringi aut irringion aut nux agrestis herba est spinosa folia eius in initio comedunt & in sale cōponunt q̄ folia lata & aspera sunt gustū aromatis habentia q̄ cū creuerint obruſſum colorē h̄nt cū multis virgīs in gbus sunt multa capitella rotunda spinosa baſta h̄ durā in giro & q̄nq; albā aut viridē: aut iacintino colore. radix est illi oblonga & lata nigra deforis: deitus alba; pollicis bñs crossitudinē aroma te plena nascī locis lapidosis in cāpis tē. Pli. eringe vel eringion ē dura fructicola spinosis folijs caule geniculato ut cubitali & maiore aliquā alia albicans alia nigra radice odorata: & sativa qđē est: sed & spōte nalcī in asperis & saxosis & littorisb̄ maris nigrioz duriorq; folio apy ex his cādiā nostri centū capita vocat. ambe eiusdē effectus tē.

Irruggion scripsit Ste. p irruggion. nōz semp scripsit. ii. vbi inuenit. y. psilo & scripsit p geminū. g. vt inuenit in greco. sed q̄n ita est semp pīmū. g. trāſit in sonū līrē n. nā scribūt aggelos & legūt angelos: & exposuit p̄ est senel deneb & herba iu daica. sed apud Aui. herba iudaica est herbū. hec a gbusdā pīn cald vocat. Hal. in libro de alimentis astrakis vocat.

Irrinon grece capitis purgatorium apud Alexandruꝝ capi. de cephalea. sed intinon melius ut supra in in.

Irion Plini. inter segetes nascitur simile sessamo & grecis eriſmon vocatur. galli yellion appellat. est autem fructu ſum ſelys eruce angustioribus paulo ſemine naуſtrum tē. credo q̄ sit eriſmon de qua ſupra.

Iris Dyascozides illirica folia h̄ ſilſio vel gladiolo ſilia: ſed maiora & yaſtiora & pinguiora: flores etiā h̄ ſuperiores diuersi coloris. i. albos aut mellinos aut purpureos aut venetos. radices h̄ ſub terra duriores & icurvatas odore bono plenas. he radices colligēde ſūt & filo iſerēde. & ſic pēdētes ſiccāde ſunt tē. Ste. iris est ſufanū glauci p ſufen qđ est li liū. q̄ ſuit a me qđā miles arabs qđ eſſet iſerē: & cū ignorassē mirat? eſt cū eſſe diceret nomē latinū. ego aut ydēns ſcriptū nomen cognoui errorē a notis p cōfessisse. nā ſic notabat hoc ſonat iſle h̄ ſ. hoc ſonat iris. ſic ſepe decipiunt arabes in alienis nominib̄: quādo male ſcribūt & notat ut pluribus locis buiſ operis oſtendit. iris nūnq; nīſi p. i. ſcribi debet ſcōm grecū q̄uis apud Dyascozide & multos alios ſcribat p. y. vocat aut ab arcu celesti ppter diuerſitatē coloz floz. Liber antiquis de simplici medicina ireos ad ſilitudinez iris quā videmus in celo cognominaſ. quomodo enī illa plures & diſsimiles h̄ ſoloz ſic r̄varios & diſferētes emittit. flores. nā ali ſunt albi. ali cerulei. ali purpurei. ali violacei. folia h̄ ſilia gladiolo: ſed maiora & altiora & pinguiora. ramulos quoq; & ipsos ſiles radiculas nodofas duras ſuantiter olētes i modū viole. optima eſt ireos illirica & maledonica. eſt. n. ſpīſa & breuīſ & nō fragiliſ & ſubruſſa odore ſauaſſima & gūſtū lignā vīſcide excaleſacit & dū tōdī ſter nutare facit tē. ex hoc habeb q̄ revocat illirica. a regione. Irudo ſanguifuga latinum eſt. nam grece bdella dicitur. Iſatis Dya. quo inſectores vīuntur folia h̄ ſlataginis ſilia ſed pinguiora & nigriora & vīrgā amplius cubito longaz tē. & inſra. eſt & agrestis ſimilis ſupradicte folia maiora habens ſimilia lactice vīrgas multas & diuſas & obruſſas & ſolici los habens cū ſemine ſicut lignā florem melliniſ bñs tē. Iſatis liber antiquis de ſimplici medicina greci dīt h̄ ſ. ab Ite. lis aluta vocat. nascī vīlīg cāpis vel ortis & loci cultis tē. Iſchias. g. ſic ſicce iſchias iſchades in libro Hal. de alimētiis. Iſchia grece ſcia. Paulus capitulo de duriſta renū. ſed ibi ſcia ſcribitur: ſed grecus iſchia. inde. Iſchiades ſciatica iſchias. idem tē. Iſchiaticos ſciaticus. Iſchion. vertebrum ſcia. Iſchion vero p. o. mega. ſ. ſanuſ vīgens vegetus. nā iſchias valitudo fortitudo ſanitas. Iſfiercitis grece liber antiquis h̄ ſolia minuta lanuginosa ex vna radice multos ramos emittit p terrā ſuſos florem croceū butalmos ſilem odorem mēte ſi dīgitis ſterat tē. hāc peculiariter laudat ad ydroſorbiā & conceptum. Iſchiti Paulus capitulo de catarro. comedat inquit iſtria ſi ſamum & iſchiti & amigdalas & pineas tē. videtur kariceye vides ſupra vocatas iſcas. Iſofagus a fagim qđ eſt conedere eſt via cibi in ſtomachū. Iſopuron exposuit Stephanus q̄ eſt iulbanū. ſed iulbane eſt pīſcum legumen: qđ grece vocatur alkos. Iſopus alijs herba alijs cerotū. ſed p. y. dī ſcribi & ſopū iſra. Iſ grece per dipbthongum eſt ouis que & prouaton dicit. Iſtro. g. furioſus iſfanus inde iſtrio. Iſtericepnix apud Mūſionē vocat pīſcatio mīrīcīs pīrio cap. h̄ ſteriponix puto meli. nā apopnīx grece & pīſcare Iſtros. g. aſſilis tabanus oſtrum eſt greci imitatio oſtros. Itea. g. lalix. inde dyateon emplastrum qđ cum ſalice fit. Iſtria Pau. capi. de catarro ſunt tri. & eſt grecum arabs dicit. atria ſiunt ex pasta longi ſubtiles exiles ut fila. Ju bīſyllabū ſepe inuenit per iōs & eſt rubigo quādo ideter minare inuenit accipit pro rubigine eris ut in pratica ſimili Almāſori ybi habeſ in Almāſore h̄ ſiniar. hiu vero cum ſpiratione aliquā reperit p viola que. g. ion. vocat. Judebi vel apud Almāſore iudebegi eſt cib⁹ arabic⁹ ex rīz & lacte iſterdū hoc modo. ſ. ponit olla in fundo furnuli cuſ ſuſtacte & rīz & ſup ipſā ſuſpēdit aries pīguſ vel edus & clauſo furnulo dimittunt tota nocte coquita p̄ pinguedo & lu quoq; resoluta ex carnib⁹ in olla ſadit dū ambo coquimē mane agitato vel circūducto qđ eſt in olla illa eſt iudeb⁹. Jubere liber de doctrina ara. eſt legumen dictum pīſa. Jubel ara. ē ſyrup⁹ ſimpler ex ſola aq̄ & zucaro vel adhibita aliq pte aq̄ rosacee ut Joā. Sera. in. vy. eſt a greco iſleui. Iſtulem arabi. ſiſiamum vīroq; i. consonante. vocatur aue ſemſem poſt grecum ut apud Auiennā. Iſlinar arabice balaufia. ſ. apud Alyabatē geluari ſcribit. Julius Stephanus pro ſuſlo ſcripsit & eſt margarita. Jumar arabice ciffillio qđ eſt germe palme ſilvē ſtris qđ in oru ſuo dum eſt adhuc recens & molle comeditur. ponit in confectione almuri. xxiyi. Azaravu. Juneim ara. arboz qđ. g. dicitur ſiccomorus. & dicitur ſicus fatua & ſicus ſaraonis. Juminuzam Alyabbas capi. de ſquinantia & etiam alibi vī detur q̄ ſit fermentum. nam in ſimili caſu & loco in pante gni ponit fermentum tē. Jumdebeduſter ſupra in beduſter & in gendebeduſter. Jūcūs Pli. iūcū ſequiſ ſegetes. & lib. zi. iſra. alte p. genus iūcoz qđ marinū & a grecis oīſcenon vo cap. iſra. cari inuenio. Tria eius genera acuti ſterilis quā marem &